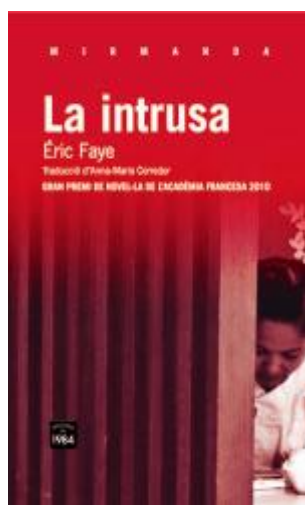

«Algú a casa», Carina Farreras, La Vanguardia

I si un dia trobem que un objecte que tenim a casa s'ha mogut de lloc? El canvi és tan imperceptible que dubtem de nosaltres mateixos. Potser havíem alterat, sense ser-ne conscients, la nostra metòdica rutina, i hem jugat una mala passada a la memòria. Un altre dia ens sorprèn un iogurt. No en quedaba un més, a la nevera? Tanquem finestres i portes, amb dues voltes de clau si podem, i marxem a treballar una mica escamnats. Quan tornem, és el suc el que ens fa sospitar. Aquesta paranoia ha de parar, ens diem. Mesurem el suc que queda i esperem l'endemà per comprovar... que, efectivament, en falta just l'equivalent a un got. Vet aquí la prova que no ens estem tornant bojós, però també que hi ha un lladre que d'amagat furta iogurts, suc i ens toca les coses quan no hi som.

Però com? El Shimura, el propietari de la casa d'un carrer solitari de Nagasaki, meteoròleg de professió, s'obsessiona i instal·la una càmera que li permet veure la cuina de casa seva des de l'ordinador de l'oficina: Res. Res. Res. Amb prou feines es pot concentrar per treballar, pobre. Res. Espera!, això era un moviment? Amplia la imatge. És una ràfega d'aire? Una ombra? Hi ha alguna cosa, ell ho sap. No deixa de mirar. Mai no li ha faltat gens de valor, això no té sentit. No treu els ulls de la pantalla. Fins que... ve-te-la aquí, una presència, sí, una figura que es va configurant, l'esquena d'una dona, a la seva cuina, preparant-se un te!

Així arrenca aquesta obra breu d'**Éric Faye** (Llomotges, 1963), guanyador del Gran Premi de l'Acadèmia Francesa. Revelar la identitat de la misteriosa dona no calmarà la inquietud al lector, ni de bon tros, al contrari, veurà que una història gairebé irreal — encara que està basada en una notícia — es torna en una realitat versemblant.

Tanmateix, això no és el més important. Amb la resolució de l'enigma, el Shimura també queda exposat a la intempèrie, l'emocional. Re crea com hauria estat viure amb ella sense saber-ho i com va ser viure amb d'altres dones, i els moments càlids recordats contrasten amb el fred de la solitud que s'ha colat pel marc d'aquestes finestres ben tancades, originant un hivern interior perpetu. La seva llar ja no és un refugi.

És fàcil precipitar-se fins a les últimes pàgines després de llegir les primeres, portats per l'originalitat i fluïdesa del relat, narrat amb elegància i senzillesa, i amb un gran coneixement de la psique humana.